

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 22/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 123

Hòa Thượng chỉ dạy rằng khi người sắp lâm chung chỉ cần một câu “***A Di Đà Phật***” niệm đến cùng, không cần thiết phải nhắc nhở họ là hãy đi vào ánh sáng mạnh, đừng đi vào ánh sáng yếu, đừng đi đến chỗ mình ưa thích v..v.. Nếu có người bên cạnh nhắc nhở họ niệm “***A Di Đà Phật***” thì người lâm chung như người đang chơi với giữa dòng nước vó được chiếc phao.

Tuy nhiên, có nhiều người không để ý, tự làm theo cách hiểu của mình khiến làm lỡ việc của người lâm chung. Cụ ngoại tôi khi sắp lâm chung, người nhà thay phiên nhau niệm Phật cho cụ, đến ca niệm Phật của tôi thì cụ ra đi. Bản thân tôi ngày hôm trước vừa có cuộc phẫu thuật nhỏ ở lợi nên niệm một lúc thì chảy máu nên tôi buộc phải ngừng lại và nhóm khác đến hộ niệm cho Bà. Lúc này tôi quan sát thấy khuôn mặt Bà khó coi, xung quanh mọi người nói chuyện rất nhiều và còn thăm khám thân thể Bà. Cho nên chúng ta phải cẩn thận, chính mình niệm cho người thân của mình là an toàn nhất.

Hôm nay có một người hỏi Hòa Thượng một câu rất hay: “*Kính bạch Hòa Thượng, thời kỳ Mạt pháp làm thế nào có thể tu hành bài trừ được phiền não, được nhiều loạn?*”

Xã hội càng hiện đại, khoa học xã hội càng tiên tiến sẽ không giúp ích cho tâm thanh tịnh của mỗi con người mà chỉ làm cho họ thêm xáo động, nhiều ưu tư phiền não. Hiện đang là thời đại 4.0, con người đang phụ thuộc vào công nghệ AI nhưng họ cũng lo sợ trong tương lai, đến một lúc nào đó họ không kiểm soát được công nghệ này, chính nó sẽ tự điều hành. Những kẻ xấu có thể sẽ cài đặt và vận hành nó theo chiều nghịch thì rất nguy hiểm. Máy tính rất thuận tiện cho con người nhưng những hacker máy tính có thể làm nên những chuyện đau lòng.

Hòa Thượng trả lời câu hỏi này như sau: “***Muốn bài trừ những sự nhiễu loạn, bất an này là rất khó. Việc này cần phải xem nhân duyên, phước đức của mọi người. Nếu chúng ta có thể rời khỏi, biết cách viễn ly tất cả những hoàn cảnh, nhân sự, mọi sự mọi việc gây nhiễu loạn thì chúng ta mới có thể bài trừ được.***”

Có người từng trần trở rằng làm thế nào để lớp trẻ tránh được sự ô nhiễm? Câu trả lời là đừng nên phát truyền hình. Điều này thật khó thực hiện. Truyền hình, Internet đang phát chiếu những bộ phim đều đang gây ô nhiễm về “*sát đạo dâm vọng*”. Mặt khác, các nhà viễn thông còn cung cấp ra thị trường những gói hàng 100 kênh khiến

mọi người chìm đắm ở trên đó để xem phim hết kênh này đến kênh khác. Như vậy thì làm sao mà tránh được nhiễu loạn. Ngày nay, trong cuộc sống hiện đại, mỗi phòng đều có Ti vi, ai cũng tưởng đó là sang cả nhưng lại là cơ hội để con trẻ trong nhà nhiễm ô.

Gia đình mà tôi đang có mặt ở đây không có ti vi, không có điện thoại, trẻ con trong nhà học xong thì giải trí bằng cách chơi cờ vua. Chúng không bị nhiễm ô, không bị nhiễu loạn là do sự định đoạt của cha mẹ chúng. Nếu cha mẹ cho con ô nhiễm từ nhỏ thì khi lớn lên, không thể cạo rửa được sự ô nhiễm đó. Trong nhà tôi không có truyền hình do đó, hai đứa con tôi khi nhỏ cũng không thích xem truyền hình, nhờ đó tránh bớt sự nhiễu loạn.

Hòa Thượng tiếp lời: ***“Trong xã hội hiện đại, người có hoàn cảnh thanh tịnh để tu hành là người có đại phước báu và phần nhiều người ta không tìm được một hoàn cảnh như thế. Nếu muốn tu hành được tốt thì phải tìm đến hoàn cảnh thanh tịnh, tránh xa nhiễu loạn. Ở nơi một hoàn cảnh tu hành, làm sao nên ít qua lại với mọi người. Nếu bạn ở một nơi xa xôi đi lại bất tiện thì bạn ít bị làm phiền vì người ta cũng ít tìm bạn còn nếu bạn ở nơi thuận tiện thì chắc chắn người ta sẽ tìm đến bạn.*”**

***“Tuy rằng chúng ta tìm hoàn cảnh thanh tịnh để tu hành nhưng quan trọng nhất vẫn là tâm phải tịnh. Phải tập buông xả, nhìn thấy mọi sự mọi việc phải biết quán chiếu. Như vậy thì mình mới có thể an ổn giữa những sự bất ổn. Làm thế nào có thể buông xả được tất cả, trong tâm chỉ còn lại một câu A Di Đà Phật?*”**

Việc buông xả phải trải qua nhiều ngày nhiều tháng, ban đầu buông xả cái nhỏ rồi dần dần buông xả cái lớn. Những việc gì tốt, cần thiết thì chúng ta tiếp xúc, tuy nhiên, chúng ta không nên khô cứng, không nên đắp nặn ra một phong thái riêng của mình, phải biết tùy duyên. Chúng ta tu hành Phật pháp Đại thừa, ngoài việc tự tu, chúng ta phải biết giúp đỡ cộng đồng, xã hội. Cho nên nếu áp dụng hình thái khô cứng của mình thì không thể tiếp độ được chúng sanh. Chỉ cần chúng ta gần người, làm ra điều tốt thì sẽ ảnh hưởng được người.

Hòa Thượng dạy chúng ta trong xã hội hiện đại này, bố thí pháp là làm ra tấm gương để cho mọi người xem thấy và khi họ tâm phục khẩu phục rồi họ sẽ tự tìm hiểu. Quan trọng nhất là tâm ta phải thanh tịnh, ta làm được mọi sự mọi việc nhưng không dính mắc. Nếu chúng ta muốn tìm một nơi thanh tịnh, vắng lặng để ẩn tích mai danh thì cơ hội để tiếp độ chúng sanh lại càng khó, chúng sanh không được nhìn thấy tấm gương. Chúng ta phải làm sao để ở trong hoàn cảnh nhiễu động mà có thể bất động, có như vậy mới làm ảnh hưởng đến chúng sanh.

Có người nhập thất trong hang sâu nhưng việc gì họ cũng biết, đó là do họ sử dụng điện thoại lướt mạng. Cho nên tâm thanh tịnh là quan trọng, hoàn cảnh thanh tịnh chỉ là duyên lớn hỗ trợ tâm thanh tịnh của chúng ta. Tâm không thanh tịnh mà ở nơi thanh tịnh thì vẫn không thanh tịnh. Những nơi có thể khiến mình sanh khởi dục vọng, tham

cầu thì phải tránh xa. Hòa Thượng bôn ba khắp nơi trên thế giới, xong việc là quay trở về nơi Ngài tịnh tu. Ngài không phải đến chỗ này thấy thanh tịnh thì ở lại, đến chỗ khác thấy thanh tịnh cũng ở lại, bởi làm như thế thì hoàn cảnh mới sẽ luôn làm người ta dễ dao động.

Gần đây có một số người đến thăm tôi, tuy nhiên, tôi biết rõ rằng trước đây họ không coi tôi là người làm được việc so với những người khác mà họ tin tưởng. Sau khi họ đi theo những người đó, họ đã bị vỡ mộng và quay trở lại tìm tôi. Tôi không chiêu dụ ai mà chỉ làm mọi việc một cách thật tâm. Mọi người tự nhìn nhận và đến với tôi.

Dù họ đã quay lại nhưng thật đáng tiếc vì họ đã lãng phí thời gian quá lâu và quá nhiều tiền của. Nếu không lãng phí thì có biết bao chúng sanh được nương nhờ. Việc này âu cũng là do nhân duyên, phước đức của chúng sanh. Hòa Thượng từng chỉ dạy rằng khi chúng ta làm việc tốt được viên mãn là do chúng sanh nơi đó có phước, còn nếu chúng sanh không có phước thì việc làm của chúng ta sẽ làm không viên mãn.

Việc này giống như khi Hòa Thượng tổ chức lớp học bồi dưỡng giáo dục tăng tài, mọi việc nhân lực vật lực đã chuẩn bị xong chỉ chờ ngày khai giảng. Tuy nhiên, toàn bộ học sinh đã không đến được. Hòa Thượng khẳng định đáng ra phải từ 4-5 năm tới, lớp học mới hoàn thành thì nay vì việc học sinh bị cản trở không đến được nên mặc dù không cần phải làm mà công đức đã viên mãn rồi.

Chúng ta cứ chân thật, thành tâm thành ý mà làm còn người ta không thể tiếp nhận được là việc của người ta, do họ không đủ phước đức. Thế nhưng, chúng ta phải nên biết rằng tất cả đều là từ bi mà xuất phương tiện còn nơi chính mình thì giữ tâm thanh tịnh, một câu “*A Di Đà Phật*” niệm đến cùng, không được dính mắc chìm đắm trong ảo danh ảo vọng. Những thứ này không đáng một xu, thế nhưng vẫn được nhiều người ưa thích.

Làm ít việc thì ít ưu phiền còn làm nhiều việc, nhiều vướng mắc thì nhiều ưu phiền. Càng nhiều việc thì càng lắm dầy vò cho nên “*Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì!*”. Tổ sư đại đức nói câu này không phải bảo chúng ta trốn vào núi sâu để tránh mặt mọi người, không làm gì cả mà là khuyên chúng ta làm tất cả mọi việc nhưng không dính mắc. Như vậy, chúng sanh mới được lợi ích, mới có cơ hội giúp đỡ. Ngày nay, Phật Bồ Tát không còn trụ thế, nếu chúng ta không thay Phật Bồ Tát thì chúng sanh biết nương vào ai?

Tuy rằng, người ta đang xem nhẹ Văn hóa Truyền Thống và chuẩn mực đạo đức nhưng thực ra họ không muốn đào thải những điều tốt đẹp đó mà họ còn đang rất thích. Một em nhỏ biết nói lời yêu thương, cung kính mọi người thì sẽ được ưa thích hơn là bất kính và ghét bỏ mọi người. Nếu chúng ta tìm một nơi tịnh tĩnh để tu và được vãng sanh là điều rất tốt, thế nhưng nếu không vãng sanh thì không giải thoát được. Chúng ta ở trong núi sâu tĩnh tu thì thế hệ sau của chúng ta sẽ nương vào đâu?

Trong thời gian qua, các Thầy cô giáo đang tích cực sưu tầm những tấm gương đức hạnh Việt Nam, trong tương lai gần, chúng ta sẽ nhanh chóng cho ra đời cuốn sách 500 tấm gương. Mong ước của tôi là chúng ta sẽ sưu tập, nâng lên 1000 tấm gương đức hạnh Việt Nam để người đời sau nhìn vào đó mà học tập.

Cho nên chúng ta hãy chọn cách viễn ly ở nơi tâm, xa lánh mọi dính mắc, vướng bận và chúng ta không nên xa lánh mọi hoàn cảnh để tìm một nơi tịch tĩnh, sống an vui, sống nhàn. Tấm gương của Hòa Thượng cho thấy cả đời của Ngài vân du khắp mọi nơi, cho đến khi hơi tàn sức kiệt, không đủ sức bôn ba nữa thì Ngài mới dừng lại. Hòa Thượng không chỉ lo bên ngoài, cả đời Ngài chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ. Do vậy, thế hệ chúng ta mà không nỗ lực thì ai sẽ nỗ lực để cho thế hệ sau. Bản thân tôi nếu đóng cửa tĩnh tu tại nơi ở của mình thì có thể sống rất thoải mái, an vui, nhàn hạ. Nơi đó gần đồi thông, cách đường đi lại khoảng 70 mét nên ở ngoài kia có mở nhạc thì cũng không nghe. Nếu tôi làm như vậy thì chúng sanh không có cơ hội tiếp cận.

Câu hỏi thứ hai trong bài học hôm nay, có người hỏi rằng: *“Kính bạch Hòa Thượng! Trong giấc mộng con nhìn thấy một làn khói đen trong miệng bay ra, trong làn khói có một ánh sáng và trong ánh sáng có rất nhiều mây khói cuộn theo, thì đây là ý gì vậy ạ?”*

Hòa Thượng trả lời: *“Người xưa khai đạo có nhắc đến rằng trong mộng mà miệng có làn khí đen đưa ra thì đây là cảnh giới tốt, phàm gặp được cảnh giới này đều không nên để trong tâm, không nên chấp trước nó là tốt hay là xấu.*

Trên Kinh Phật nói: “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng”. Thế nhưng, cảnh trong mộng cũng là dự báo để cho chúng ta tự mình khám nghiệm lại nội tâm của mình. Người tu hành ở ngay trong cảnh mộng có thể khám nghiệm lại cảnh giới tu hành của chính mình”

Có người mộng đẹp, có người lại gặp ác mộng và lo sợ. Chúng ta không nên để tâm điều đó mà chỉ tâm niệm một câu **“A Di Đà Phật”**. Người quân tử xưa trong giấc mộng mà thấy mình đi ăn trộm thì thấy vô cùng xấu hổ, còn người niệm Phật chúng ta mà trong giấc mộng vẫn có *“sát đạo tâm”* thì phải hổ thẹn mà sám hối. Mộng ra cảnh xấu như thế cho thấy nghiệp chướng nhiều đời của chúng ta rất sâu dày và Phật tâm trong chúng ta ít thường hằng. Nếu chút bỏ được tâm phàm phu chỉ còn là tâm Phật trong chúng ta thì sẽ mộng ra cảnh như thế.

Nếu chúng ta quay về được nội tâm thuần thiện thuần tịnh thì mỗi cảnh mộng đều thuần tịnh thuần thiện. Nếu giấc mộng của chúng ta là *“tham sân si”*, là *“sát đạo tâm”* thì cũng là một dự báo cho chúng ta biết rằng nghiệp chướng của chúng ta rất nặng, tập khí chưa nhẹ đi.

Hằng ngày chúng ta có thể quán chiếu và nhận ra được đối nhân xử thế, hành động tạo tác của chúng ta có phù hợp với 10 thiện hay có xa lìa tập khí xấu ác hay không?

Qua đó, chúng ta biết được tâm Phật của mình đạt được bao nhiêu phần trăm. Nếu chúng ta vẫn là “*tự tư tự lợi*” “*tham sân si mạn*”, ý niệm “*hương thụ năm dục sáu trần*” thì chúng ta tự biết rằng tâm Phật của mình chưa sanh khởi. Chúng ta đừng nghĩ rằng một khi mình đã phát tâm thì tâm đó thường hằng.

Nếu chúng ta không nuôi dưỡng, trưởng dưỡng đạo tâm thì tâm đó đã mất, đã thoái chuyển, đã thôi rữa. Thậm chí, sáng chúng ta phát tâm chiều đã quên mất hay ý niệm trước vừa phát thì ý niệm sau đã quên. Trong tâm lúc đó không còn là “*tâm Bồ Đề vì chúng sanh*” mà là tâm “*tham sân si*”, tự lợi. Bồ Tát còn lui sụt hưởng hồ phàm phu chúng ta. Trong xã hội hiện đại, cơ hội thăng tiến thì ít mà cơ hội khiến chúng ta lui sụt đạo tâm, thoái tâm thì nhiều.

Muốn trưởng dưỡng đạo tâm thì ngày ngày phải nghe pháp, duy trì thời khóa đầy đủ và cố định, không vì bận mà bỏ thời khóa để tu bù ngày hôm sau, nhất định phải giờ nào việc đó. Tu bù hay giờ niệm Phật thì đi tụng Kinh hoặc ngược lại hay giờ người ta tụng Kinh thì mình lễ Phật. Chúng ta tưởng chừng mình rất là tinh tấn nhưng thật ra là giải đãi, lười biếng, xen tạp.

Thời gian học tập và công phu của chúng ta đều không được chảnh mảng. Giờ nào việc đó, đến ăn cũng phải đúng giờ nhằm tạo cho chúng ta một thói quen. Đây mới chính là tinh tấn! Việc cần làm, nên làm, phải làm, không nên vì sự giải đãi của bản thân mà cho qua việc cần làm. Mạng người ngắn ngủi, không còn nhiều thời gian để chúng ta chủ quan chờ một ngày nào đó. Lúc chúng ta muốn làm thì không còn thời gian nữa./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!